

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 565/2015
09.10.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиоца М.Б. из Б., чији је пуномоћник Д.Љ., адвокат из Б., против туженог М к. з. п., и., т. и у. д.о.о. из Н.С., кога заступа М.Ф., адвокат из Н.С., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 39/14 од 16.07.2014. године, у седници одржаној 09.10.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДАЈУ СЕ пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 39/14 од 16.07.2014. године и Основног суда у Новом Саду П1 155/2013 од 30.09.2013. године и предмет враћа Основном суду у Новом Саду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 155/2013 од 30.09.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр. 872/10 од 10.01.2011. године и да се обавезе тужени да га врати на рад. Ставом другим изреке, одлучено је о трошковима поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 39/14 од 16.07.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту машинбравара на неодређено време по основу уговора о раду од 16.03.2006. године. Дана 30.12.2010. године док се тужилац налазио на годишњем одмору позван је на разговор код директора туженог на који се одазвао у заказано време. Истог дана на разговор је позван и Ж.Г., с тим да је по доласку директора тужилац први ушао у канцеларију. Разговору у канцеларији су присуствовали директор и тужилац. Предмет састанка између директора и тужиоца је била тешка ситуација у фирми, смањења обима посла што је имало за последицу смањење броја запослених. Директор је том приликом понудио тужиоцу премештај на радно место чувара с тим да ће бити враћен на раније послове када се за то остваре услови, односно када буде било посла. Том приликом директор је тужиоцу дао писмену понуду за закључење анекса и анекс уговора о раду. Тужилац је одбио да потпише понуђена писмена због чега је директор туженог сачинио службену белешку и понуду за закључење анекса истог дана истакао на огласну таблу. Тужилац је 17.01.2011. године, за време док се налазио на колективном годишњем одмору примио решење о отказу уговора о раду. У образложењу решења наведено је да је такво решење донето због непотписивања анекса уговора о раду. Тужилац је 19.01.2011. године одјављен са обавезног социјалног осигурања почев од 17.01.2011. године а као основ престанка наведен је смањен обим пословања и престанак потребе за обављањем послова. У потврди о заради издатој од стране туженог од 28.01.2011. године наведено је да тужиоцу радни однос и осигурање престаје због тога што је технолошки вишак.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да су се испунили услови за престанак радног односа на основу члана 179. тачка 7. Закона о раду јер је запослени одбио да закључи анекс уговора о раду.

Становиште нижестепених судава није правилно.

Према члану 171. Закона о раду, послодавац може запосленом да понуди измену уговорених услова рада (анекс уговора) ради премештаја на други одговарајући посао, због потреба процеса и организације рада. Ставом 2. истог члана прописано је да се одговарајућим послом сматра посао за чије се обављање захтева иста врста и степен стручне спреме који су утврђени уговором о раду.

У овом случају, нижестепени судови су одбили захтев тужиоца за поништај наведеног решења сматрајући да су испуњени услови прописани чланом 179. тачка 7. Закона о раду – тужилац је одбио да потпише анекс. Међутим, приликом доношења ове одлуке, нижестепени судови нису имали у виду став 2. цитиране законске одредбе члана 171. Закона о раду, односно нису испитивали да ли је тужиоцу понуђен одговарајући посао односно посао за чије се обављање захтева иста врста и степен стручне спреме који су утврђени уговором о раду. Уколико је послодавац покушао да запосленог распореди на радно место које није адекватно његовом знању, школској спреми и способностима, постоји повреда из члана 171. Закона о раду и чини донето решење ништавим.

У поновном поступку, првостепени суд ће имати у виду примедбе из овог решења и утврдити да ли је тужиоцу понуђен одговарајући посао у смислу

цитиране законске одредбе од чега зависи и основаност његовог захтева односно (не)законитост решења о отказу.

На основу члана 416. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**